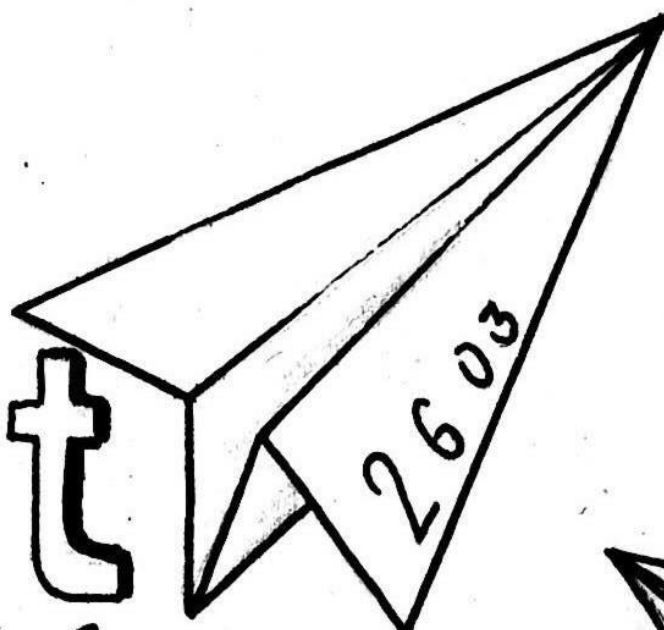

L

Helena Kuncová

et

Helena Kuncová

Let 2603

Ak utrpenie zušľachtuje, tak Theo je princ.

Donna Tartt – Stehlík

**Vážení cestující, prosíme vás, aby ste sa dostavili do
odletovej brány**

Prolog

S mečom v hrudi som vybehla z autobusu, čo mi nohy nestačili. Krivda a hnev, ktoré opantali moje srdce ma priviedli k mestskému parku. Zistenie, ktoré sa ku mne dostalo len pred chvíľou ma zničilo natoľko, že som nedokázala vnímať nič okolo seba. Bezducho som kráčala po amsterdamskom parku a nevnímala som nič. Bolo mi tak ťažko, že som nemala chuť niečo si všímať.

A predsa som si niečo všimla.

Hľadiac na pestrofarebné amsterdamské tulipány, vybavila som si vo svojej mysli jeden zaujímavý paradox. Paradox, ktorý sa ukrýva v každom ľudskom konaní a zmýšľaní. Paradox, ktorému nikdy skutočne neporozumiem.

Vysvetlím vám to.

Ak sa spomenie Holandsko, ľudia si automaticky vo svojej mysli vybavlia krikľavo oranžové tulipány. Ide o akýsi národný symbol, či dogmu, ktorá sa traduje a posúva z generácie na generáciu. Oranžové aprílové tulipány, na ktorých každému záleží. Ja však v sebe pestujem zaujímavú otázku. Prečo ľudia zabúdajú na to, že existujú aj tulipány inej farby?

Napríklad biele.

Biele tulipány, ktoré sú jednoducho zatienené tými farebnými. A pritom sú také vzácne a čisté. Biele tulipány, ktoré disponujú tým najvyšším stupňom čistoty spomedzi všetkých ostatných tulipánov. Prečo si ich nikto nevšíma? A prečo keď som si ja konečne všimla ten biely tulipán, vzápätí som ho stratila? Prečo som ho musela stratiť práve vo chvíli, keď sa pre mňa stal najvzácnejším?

A čo iné kvety? Prečo si nikto nespomenie aj na iné kvety? A čo, že sme obyvatelia Holandska? Veď predsa, aj iné kvety si zaslúžia našu pozornosť, či nie? Prečo sa nad tým zamýšľam len ja? Prečo nikto nevidí tú bielu ružu, ktorú nadovšetko milujem a nedám na ňu dopustiť?

No ja som bola vždy iná. Vždy som si všimala všetko, aj to najmenej výrazné. Hľadala som čaro aj tam, kde ho nikto iný nevidel. Hľadala som dobro aj v ľuďoch, ktorí spravidla

nestáli ani za môj pozdrav. Dokázala som milovať celým srdcom, a to aj napriek jasnému odmietnutiu. Dokázala som milovať ten biely kvet, a to aj napriek tomu že v mojej záhrade už dávno nebol.

A prečo?

Pretože aj keď celé Holandsko obdivuje tulipány, ja milujem biele ruže. Pretože aj keď celý vesmír vidí a koná zlo, ja hľadám dobro. A nezmením sa, ani keď ma všetko živé, či mŕtve zničí a zloží na kolená. Nezmením sa, ani keby celý sad tých farebných kvetov zvädol a splynul so zeminou.

Pretože som práve tou dievčinou, ktorá žije vo svete farebných tulipánov, ale snaží sa byť čistou a nenahraditeľnou bielou ružou. Ružou, ktorá je doplnená o anjelské krídla. A aj keď vie, že sa jej tie krídla čoskoro zlomia, nikdy sa nevzdá a neprestane lietať. Ako by len vôbec mohla?

Som bielou ružou, ktorá našla sebe podobný biely tulipán. Nevedela však, že tento tulipán sa zmení a reflektuje sa do podoby niečoho iného, dosiaľ nepoznaného. Totižto, zasnívaná biela ruža tento tulipán postupom času vôbec nespoznávala. A viete čo? Aj napriek tomu neprestala snívať a dívať sa na hviezdy amsterdamskej nočnej oblohy. Dívala sa na tie hviezdy a vedela, že jedného dňa o tom všetkom niekomu porozpráva. Je to jej povinnosťou, pretože taký vzácny spád udalostí by nemal byť pochovaný pod povrchom. Zaslúži si vyjsť na povrch a letieť svetom, ako to lietadlo, ktoré v leteckom denníku nájdete zapísané ako Let 2603.

Mysliac na svoj biely tulipán, uzavrela som svoje srdce a s pocitom vďaky za malý kúsok nekonečna, kráčala som preč od rozkvitnutých tulipánov. Pocit vďaky však narúšala diera v mojom srdci a smútok mojej duše sa pomaly spredmetňoval do podoby slz, valiacich sa z mojich sklamaných očí.

Kde však mám začať? Čo mám povedať skôr, aby som napokon vystihla všetko to, na čom skutočne záleží? A kto som vlastne ja, aby som vôbec udávala nejaký kanón či spôsob rozprávania príbehu?

Premýšľam nad vhodnosťou výberu slov, slúžiacich na otvorenie tohto príbehu. Ide o výber slov, ktoré by mali byť súčasťou letuškinho hlásenia pri vzlete lietadla. Pred naším letom nás však neupozornil vôbec nikto. Nikto dopredu nevedel, že Let 2603 sa jedného dňa premení na trosky, ktoré sa už nedajú zachrániť. Ostanú na dne oceánu a o pár rokov sa úplne rozložia. No z môjho srdca sa nevytratia. A v tomto prípade nešlo o zlyhanie pilota, či nejakej

letušky. Išlo o zlyhanie pasažierov, tých dvoch pasažierov, ktorí svojou nerovnováhou priniesli toto lietadlo do ničivej záhuby. Ako však mám otvoriť príbeh, ktorý mal desivý koniec, no aj napriek tomu ešte koniec nemá? Je to taká náročná úloha, akú si nikto z vás ani nedokáže predstaviť.

Áno, ide o príbeh so zlým koncom, ktorý však paradoxne koniec nemá. A ak tejto formulácii teraz neveríte a nerozumiete jej, verte mi, že to pochopíte neskôr. Budete súčasťou toho Letu 2603, ktorý otriasol tým leteckým denníkom. Denníkom, v ktorom bol tento príbeh dovtedy neznámou anomáliou.

Započúvajte sa teda do tohto príbehu. Pozorne a s otvoreným srdcom. Pretože len tak pochopíte osud, ktorý postihol tento let. Let 2603 sa pomaly dvíha k nočnej oblohe a otvára kapitolu knihy života.

Nástup na palubu

1. KAPITOLA

Dalo by sa povedať, že som sa v tej chvíli cítila celkom dobre. No aj napriek tomu, že som bola v relatívne dobrej spoločnosti, nedalo mi nevšimnúť si, že zvyšok zákazníkov v tomto podniku vyzerá skôr ako kópia Hopperovho obrazu *Noční vtáci*.

V tomto obraze je opäť vyzdvihnutá svetlozelená farba, ktorú jasne vidieť v osvetlenom bare. V bare sa nachádza barman a traja zákazníci, pričom dvaja z nich tvoria pár, no aj napriek tomu spolu nehovoria. Osamelý muž sedí blízko pri nich a tiež sa tvári nezaujato. Ďalším špecifickým aspektom v tomto obraze je to, že v bare sa nenachádzajú žiadne vchodové dvere. Tento konkrétny bar by sa teda dal interpretovať, ako akési akvárium, či izolovaný priestor, ktorý je súčasťou každého veľkomesta. Pravdepodobne by mal tento pohľad v divákovi vyvolať pocit uväznenia, ktorým trpí väčšina z nás, a to aj napriek tomu, že sme neustále obklopení ľuďmi.

Tak ako zvyčajne, aj dnes po škole sme so spolužiakmi zavítali do Cafe Pollux. Chodievali sme sem často, a to za účelom sťažovania sa na seminárne práce, prísnych profesorov a v neposlednom rade sme si sem chodili pre potrebnú dávku kofeínu, ktorá bola nutná pre fungovanie našich vyčerpaných mozgov.

No ja som ich dnes veľmi nedokázala vnímať. V mysli som viedla utopistické dišputy o tom, ako mi je zle z ľudí, ktorí ma obklopujú.

Tá prekliata povrchnosť a nesúlad medzi týmito dvoma rôznymi svetmi, mojím a ich svetom. Rozmýšľala som nad tým, či nie je náhodou chyba vo mne. No potom som sa lepšie pozrela okolo seba a poriadne som nastavila uši.

Povrchné konverzácie o tom, kto má aké šperky, či tenisky. Kam sa kto pôjde lyžovať, kto ako vyzerá, čo má kto na sebe, s koľkými ľuďmi sa kto vyspal ... Myslím si, že ďalej už nemusím pokračovať.

Manželský pár za vedľajším stolom bol na tom podobne zle. Na prvý pohľad vyzerali ako cudzinci, no ich identické obrúčky prezrádzali niečo iné. Žena pozerala von oknom a muž si čítal noviny. A aj v tom som našla alúziu na ďalší Hopperov obraz s názvom *Izba v New Yorku*.

Osamelosť ma zrazu neobklopovala len zvonku, ale aj zvnútra. Zvierala som vo vrecku malého sadrového anjelika, ktorého som raz niekomu darovala. No zatiaľ vám nepoviem komu. Poviem vám len to, že má pre mňa obrovskú hodnotu. Tak ako všetky nevinné maličkosti, na ktoré 80% tejto bezcitnej a zvrátenej populácie kašle.

„Och! Zase si v depke, alebo čo?“ spýtala sa ma zrazu spolužiačka.

„Čo? Nie, prečo?“

„Prečo si ticho?“ skočil mi do reči spolužiak.

„Len tak. Som len unavená.“

A toto bola moja bežná odpoveď, keď som sa chcela vyhnúť zdĺhavému a nezmyselnému vysvetľovaniu.

„Chcem si ísť kúpiť nový kabát. Pôjdete so mnou?“ pridala sa do rozhovoru ďalšia spolužiačka, pričom pochybujem, že si vôbec všimla, že som bola po celý čas ticho.

Nový kabát. Kvantita prevládajúca nad kvalitou ma tlačila k zemi.

„Ja s vami asi nepôjdem. Chcem ísť hneď po škole domov,“ oznámila som im s jemnou dušičkou.

„Blair, nebuď taká nudná!“ povedala jedna zo spolužiačok, s ktorou som nemala skoro žiaden vzťah a absolútne nič sme o sebe nevedeli. Totižto, keby sme sa hlbšie poznali, vedela by, že môj život až taký nudný nie je.

Práve naopak.

Preto si teraz sadni, drahý čitateľu. Rozpoviem ti svoj príbeh. Bude to príbeh plný smiechu, citov a radosti. No zároveň to bude ten najdesivejší a najsmutnejší príbeh, aký si kedy počul. Ver mi.

Začnem tým dňom, kedy sa to všetko začalo. Tým šťastným, no zároveň prekliatým dňom. Bolo to presne pred rokom. Bol to bežný školský jarný deň. Cestou na autobus na mňa svietilo zubaté Slnko, a premýšľala som nad tým, čo ma dnes čaká. Totižto, popoludní som mala ísť na pracovný pohovor. Nebrala som to vážne, veď predsa išlo len o klasickú letnú brigádu, na ktorú som pred pár dňami náhodne natrafila. Klasicky som surfovala po internete, keď na mňa zrazu vybehol inzerát na prácu sekretárky v jednom malom súkromnom ateliéri architektúry. Ponúkali prácu, ktorá by zahrňovala robenie kávy a malých papierovačiek.

Poslala som tam teda životopis a oni ma o pár dní pozvali na pohovor prostredníctvom emailu.

Nejako som to však neprežívala. Ak mám byť úprimná, posledné týždne som bola v takých sračkách, že takáto zmena, či menšie posunutie v živote, by mi len a len prospeli. Po škole som teda nasadla na autobus a viezla som sa k ateliéru.

Cesta v autobuse mi zbehla relatívne rýchlo. Usmievala som sa totiž do mobilu, pretože som si písala so svojou skvelou kamoškou a spolužiačkou, s ktorou sme, tak ako zvyčajne, rozoberali prežitý školský deň. Smiali sme z nejakých vtipných príhod, ktoré sa v ten deň prihodili, no to teraz nie je podstatné. Podstatné a hlavné je to, čo nasledovalo po vystúpení z autobusu.

Ocitla som sa pred ateliérom a vyľakane som sa obzerala vôkol seba. Totižto, veľmi som nevedela, kam mám ísť. Čo však bolo zvláštne, nebola som tam sama. Videla som tam malú skupinku ľudí, ktorí sa bezhlavo rútili do vnútra ateliéru. Iba jeden človek nešiel dnu. Aby som bola presná, bol to chlapec. Neviem, čo to so mnou bolo, no nedokázala som zdvihnúť hlavu, aby som sa na neho normálne pozrela. Bol vysoký a v ušiach mal slúchadlá. Na nohách mal bežecké tenisky a jeho postoj naznačoval tiež akúsi známku zmätenia. Asi ani on nevedel kam presne máme ísť.

Ja som však nabrala odvalu a intuitívne som kráčala smerom, o ktorom som si myslela, že je ten správny. A nemýlila som sa. Neznámy chlapec kráčal vedľa mňa. V ušiach mal ešte stále slúchadlá a svoj pohľad upieral smerom k zemi, tak ako ja. Bolo to zvláštne. Tá cesta sa mi zdala nekonečne dlhá, no v skutočnosti sme kráčali len veľmi krátko. Konečne sme sa dostali pred obrovské dizajnové sklenené dvere, ktoré na prvý pohľad vyzerali tak prepracovane, že by sa ich človek bál čo i len dotknúť.

Čakali sme tam len malú chvíľu. Ani som sa nestihla spamätať, a sklenené dvere sa otvorili. Štíhla žena v bledoružovom kostýmčeku nás privítala s formálnym úsmevom i gestikuláciou.

„Dobrý deň, vítam vás v našom ateliéri. Ja sa volám Joane a som riaditeľkou. Poďte prosím všetci ďalej,“ vyzvala nás.

A my sme za ňou kráčali. Aj by som vám povedala, ako to v tej miestnosti vyzeralo, no nechce sa mi. Dlhé opisy aj tak nikto nemá rád, mám pravdu? Poviem vám len toľko, že uprostred tej miestnosti ležal veľký oválny stôl, za ktorý sme si všetci deviati sadli.

Samozrejme, za vrchom stola sedela riaditeľka, Joane. Ak mám byť úprimná, tak na prvý pohľad vyzerala namyslene, no mne to bolo jedno.

Konečne som si sadla za stôl. Keď som sa však periférnym pohľadom pozrela, kto sedí vedľa mňa, skoro ma vystrelo. Áno, správne. Bol to ten chlapec. Ten chlapec, z ktorého som bola šialene nervózna a napätá. Ten chlapec, vďaka ktorému som opäť hanblivo sklonila hlavu a ledva som vnímala okolie, či Joanin monológ.

„... tak a teraz vám rozdám tieto tlačivá. Budem však rada, ak ich vypíšete jasne a čitateľne. Totižto, rada by som predišla prípadným komplikáciám,“ dodala Joane trochu panovačne.

Ako som už povedala, mne nebola sympatická. No to je fakt jedno. Teda ... neviem. Ja vždy hovorím, že to je jedno. Totižto, vo svojej mysli mám vsugerované, že na mojom názore nezáleží. Neviem prečo. Asi sa mám málo rada. Vždy som s tým mala problém. No nemohla som za to. Spravili to zo mňa ľudia.

Joane nám posúvala zopnuté papiere. Keď sa ku mne dostal ten môj, začala som ho vypisovať ako drak. Boli tam klasické otázky o našom narodení, či informácie o štúdiu. Tradičné úradne blbosti, veď to poznáte. V polke vypisovania tlačiva som si však niečo všimla. Chlapec vedľa mňa nepísal nič. Asi nemal pero. No bolo zvláštne, že sa nikoho neopýtal, či mu nejaké nepožičia. Prečo to nespravil? Prečo sa neozval a jednoducho si to pero nepožičal?

V tom mi napadlo, že mu ponúknem to svoje. Rýchlo som sa teda snažila odpovedať na všetky otázky. V tej chvíli som myslela len na to, že chlapec vedľa mňa potrebuje pero. A tak som to tlačivo konečne vypísala a odhodlala som sa k tomu, aby som sa k nemu konečne ozvala.

„Ehm, potrebuješ pero?“ vyletelo zo mňa pri tom, ako som ho jemne štuchla do ruky.

„Áno,“ usmial sa na mňa.

A poviem vám, bol to ten najčarovnejší úsmev, aký som kedy videla. Viem, že to ľudia zvyknú hovoriť bežne. Viem, že niekomu sa to zdá kliše. No ten jeho úsmev bol taký úprimný a silný, že sa už navždy vryl do mojej hrude. Ten úsmev mi opantal srdce a ja som vedela, že na tento úsmev po zvyšok svojho života nezabudnem.

Nechcem však, drahý čitateľu, aby si ma vysmial. Nechcem, aby si si myslel, že preháňam. Totižto, z nasledujúcich riadkov pochopíš, že práve tento úsmev mi zmenil život. Zrazu som

sa ocitla na vrchole tej životnej horskej dráhy a vedela som, že týmto úsmevom to silné puto neskončí.

„Ďakujem,“ povedal s tým širokým úsmevom na perách a pozorne začal vypisovať svoje papiere.

A ja som tam tichučko sedela, netušiac, čo ma čaká. Škoda, že som vtedy nevedela, ako budem o pár mesiacov práve kvôli tomu úsmevu plakať. Pravdou je však aj to, že aj keby som vedela čo ma čaká, nikdy by som nekonala inak. Totižto, za ten úsmev to stálo, to mi môžete veriť.

Po chvíli ma ten neznámy jemne štuchol do ruky, aby mi vrátil pero. Keď mi ho podával, opäť sa na mňa usmial tým ťažko opísateľným úsmevom. A keď hovorím, že neznámy, tak v tej chvíli fakticky aj bol. Ešte som totiž stále nepoznala jeho meno. Do toho však Joane začala čítať naše mená, no neuveríte, čo sa mi stalo. Hneď po tom, ako prečítala jeho meno, vypadlo mi.

Ja hlupaňa!

Aj keď ma to hnevalo, povedala som si, že kašlem na to. V skutočnosti som však na to nedokázala prestať myslieť, no to je vedľajšie. Vlastne nie! Neskutočne ma hnevalo, že som zabudla jeho meno. A vedela som, že hneď ako odtiaľto vypadneme, musím zistiť, ako sa volá.

Pohovor o malú chvíľu skončil a všetci sme sa presunuli k zastávke, odkiaľ nám mala ísť električka. Väčšina účastníkov pohovoru sa rozprchlá, no ja a ten chlapec sme ostali sedieť na lavičke.

Náhoda? Alebo osud?

Úprimne? Ja som skôr deterministka. Verím v to, že všetko na tomto svete má svoju príčinu. Možno je Boh akýmsi tvorcom osudu, pričom on sám vychádza z myšlienky, že akákoľvek náhoda v existencii súcna je prísne vylúčená. A ak ešte stále neviete, ako to myslím, možno vám bude hovoriť niečo viac pojem *Butterfly effect*. Jednoducho, ide o to, že všetko na tomto prekliatom svete je niečím podmienené a aj drobný zásah, či odchýlka môže zmeniť celý vesmír i ľudstvo. A ja viem, že to platilo aj v tomto prípade. Bolo to jablko sváru, ktoré dokázalo zapríčiniť Trójsku vojnu. Bol to deň, ktorý dokázal už nadobro zmeniť zvyšok môjho života. Bol to okamih, tak šialene silný okamih, že všetko ostatné zrazu prestalo mať zmysel. Nebolo vidieť nič. No cítiť toho bolo mnoho. Cítila som neobyčajne obyčajnú zmenu,

ktorá už navždy zamávala s čiastočkami mojej duše. Proste som tam len sedela a nechala sa unášať tým chvením mojej hrude, ktoré sa mi na jednej strane páčilo, no na druhej strane ma tento pocit trošičku desil. Možno som už vtedy mohla tušiť, ako to celé dopadne. No poviem ti drahý čitateľu, že ak by som mohla, idem do toho znovu. Aj za cenu sklamania, či utrpenia. Pretože ak hovorím, že to stálo za to, tak to myslím vážne.

Konečne prišla električka. Obaja sme do nej nastúpili a sadli sme si tak, že sme na seba mali skvelý výhľad. Aj by som vám opísala, ako presne to v tej električke vyzeralo, no nechce sa mi. Ide o to, že podľa mňa nie je dôležité, ako boli rozložené nejaké hlúpe sedačky v električke. Podľa mňa je dôležitejšie to, čo sa v nej odohrávalo. Teda skôr vo mne. A ja sama som tomu nerozumela. Naraz som vám bola úplne mimo. Nevieť však, či rozumiete, ako to myslím. Ale čo od vás môžem chcieť, keď ja sama som nevedela, čo sa to so mnou do riti deje?

A zrazu som sa nemohla ubrániť tomu výhľadu, ktorý sa mi naskytol. Bola som v miernom strese, no bol to príjemný stres. Avšak, nedávny škaredý zážitok, o ktorom sa mi teraz nechce hovoriť, ma zabrzdil a v momente som odvrátila pohľad od jeho šialene nádherných a magických očí.

Problém bol však v tom, že predstava, že by som ho už nemala stretnúť mi spôsobila desivo veľkú hrču v hrdle. Och! Čo to malo znamenať? Ved' som ani nevedela, ako sa volá, lebo ja hlupaňa som na to zabudla! A čo si myslí o mne on? Prečo sa aj on na mňa tak pozerá? Alebo si to len namýšľam? Ale nie! Naozaj sa na mňa pozerá.

Naša spoločná cesta trvala krátko i keď som si podvedome želala, aby sa nikdy neskončila. Hlúpe, však? Ved' sme sa ani nepoznali.

Keby som v tom čase vedela, ako to dopadne, možno by som ...

Nie! Nikdy nepoviem, že som ho nemala spoznať, ani nič podobné. Nepoviem to, pretože realita bola taká, že som pekelné vďačná za naše stretnutie. Stretnutie, ktoré pre mňa malo to najkrajšie, no zároveň najsmutnejšie pokračovanie.

No budem úprimná, drahý čitateľu, ak ti poviem, že tento príbeh sa mi rozpráva šialene ťažko. Po každom riadku sa musím zhlboka nadýchnuť a zdržiavať slzy, pretože inak by som nimi zaplavila tie drobné písmenka klávesnice, ktoré raz vytvoria mocný a nezabudnuteľný celok. Tieto písmenká prenesú celú moju dušu i srdce na listy papiera. Je to však ťažké urobiť, pretože niektoré veci sa nedajú spredmetniť vo forme písmen, či slov. A to hlavne vtedy, keď

mi každé jedno napísané slovo zabodáva nôž priamo do môjho krehkého a tisíc ráz zlepeného srdca.

Ten *môj* neznámy sa zrazu postavil zo sedačky a pomaly kráčal k dverám. Naschvál som s ním udržiavala očný kontakt a pozerala som sa mu priamo do očí. Ach, tie jeho krásne oči. Tie oči, ktoré ma neskôr zachránili, no následne ma prekliali. Tie oči, za ktoré budem do konca svojho života vdáčná.

Naše pohľady sa od seba odtrhli až v momente, keď vystúpil z električky. Keď odišiel, bol to zvláštny pocit. V tom momente som si pomyslela, že môj život teraz bude normálne pokračovať. Že pôjdem domov, pozriem si nejaké veci do školy, najem sa a pôjdem spať. Toto všetko, samozrejme, ostalo, no popri týchto bežných činnostiach som nedokázala dnešné stretnutie dostať z hlavy.

Vystúpila som blízko nášho sídliska a pred príchodom domov som sa ešte vybrala do supermarketu. Povedala som si, že dnešný deň si zaslúži patričné ukončenie v podobe minimálne jedného pohára vína.

Ak vás zaujíma, aký typ vína mám rada, tak na prvom mieste sa u mňa vyskytuje šampanské. Možno vám to teraz príde vtipné, no možno ani nie. Avšak šampanské si spájam hlavne aj s jedným príbehom.

Nie! Ak vám poviem o aký príbeh ide, neodsudzujte ma hneď. Najprv ma, prosím, vypočujte.

Ide o knihu s názvom *Na vine sú hviezdy*. A predtým, ako prevrátite očami, tak sa nad tým čo vám poviem, skúste zamyslieť aj vy. Pretože všeobecne pertraktovaný názor na tento príbeh mi príde veľmi povrchný. Smutné je aj to, že väčšina ľudí tento príbeh súdi len na základe pozretia filmu. Ide hlavne o názor, že tento príbeh predstavuje nejakú sentimentálnu blbosť, alebo, že ide o veľmi smutný príbeh, ktorému je vyčítané, že sa neskončil šťastným záverom.

Ja som sa však naučila, že skutočná sila príbehov nespočíva v ich šťastných koncoch. Alebo to je niekedy aj tak, že príbeh koniec nemá. Nie je to tak aj v našich životoch? Zakaždým môže prísť koniec. In medias res. Zrazu zmizne všetko v čo sme dúfali, všetko čo sme tak úpenlivo budovali. A ak si náhodou plánuješ svoj život, drahý čitateľu, a čakáš, že ti tie plány vyjdú, poviem ti len toľko. Aby si sa s tými svojimi hlúpymi plánmi neposral! Tak sa už do riti zmier konečne s tým, že nič z tvojich prekliatych plánov nevyjde podľa tvojich predstáv. Môže ťa prejsť auto, môžeš umrieť a v sekunde zmiznúť v smogu tej pozemskej

desivosti. Alebo to dopadne lepšie a dostaneš šancu prežiť. Dostaneš do vienka ďalší príbeh, o ktorom si opäť naivne budeš myslieť, že sa neskončí. Znovu si ho naplánuješ, tak ako všetko ostatné. No musím ťa sklamať. In medias res klope na dvere a predpovedá koniec všetkým tvojim príbehom, ktoré si vo svojej zúfalej mysli statočne plánuješ. No ja nechcem znieť hnusne. Nemám ti čo vyčítať, keďže ja sama som nenapraviteľný rojko. Snívaj, ver a usmievaj sa. No nikdy nedovoľ svojim plánom, aby ťa ovládli a aby od nich záviselo tvoje dočasné šťastie. Nesprav tú istú chybu ako ja. Buď vďačný za ten malý kúsok nekonečna, ktorý ti život v každom tvojom príbehu ponúka. Snaž sa to vidieť a nezatieňuj svoje oči slzami, prameniáciami z absencie tvojho presne naplánovaného diára, ktorý sa už nadobro stratil v hlbokých vodách života.

A tu sa dostávame k *Hviezdam*. Aj Hazel Grace po smrti Augusta Watersa pochopila, že najdôležitejší je ten malý kúsok nekonečna, ktorý od života dostaneš. A práve v tom spočíva dôvod, prečo tento príbeh tak milujem. Je to práve pre jeho myšlienky a schopnosť učiť ľudí vďaka za nekonečno. Vďaka za ten malý kúsok nekonečna, ktorý v tom dobre známom efekte motýľích krídel zatočí s celou plejádou padajúcich hviezd, ktoré sa každý beznádejný rojko snaží zachytiť, no nikdy sa mu to nepodari.

No nič! Dost' bolo filozofovania. Kúpila som si šampanské, a potom som sa ponáhľala domov. Doma som robila ešte nejaké blbosti do školy, no to nie teraz nie je podstatné. Podstatné je to, na čo som myslela. Respektíve na koho. Totižto, ešte stále som nevedela dostať z hlavy toho známo neznámeho.

Počkala som, pokým moji rodičia pôjdu spať a po teplej sprche som sa hodila do svojho obľúbeného froté župana bielej farby. Sadla som si za svoj písací stôl a naliala som si prvý pohár šampanského. Následne som otvorila svoj ružový notebook značky Acer a vydala som sa na pátráciu misiui.

Nechce sa mi to celé vysvetľovať, a preto vám poviem len záver. Áno, našla som ho. Áno, našla som ho cez hromadný email, ktorý nám bol pred pohovorom zaslaný. Áno, vypila som celú fľašu šampanského a udrelo mi to do hlavy.

No viete, čo bolo zvláštne? Jeho meno. Ten neznámy chlapec sa volal Augustus.

Po tom ako som vypila celú fľašu hviezd, išla som si umyť zuby a pobrala som sa do postele. No chcem vám niečo povedať. Nemyslite si o mne, prosím, že mám problém s alkoholom. Ja mám len takú tradíciu, ktorá zahŕňa to, že približne raz za dva týždne si otvorím šampanské a urobím si pohodový večer.

Avšak, ešte pred mesiacom som alkohol nepila len pre pohodu. Chcela som aspoň na chvíľu zabudnúť na to, čo sa v tie dni stalo.

No nič, drahý čitateľu. Tak ako končí deň, tak aj tu končí časť príbehu, ktorý však koniec nemá.

V tú noc sa Blair prvý raz snívalo s chlapcom, ktorého v ten deň spoznala. No ten sen sa rozplynul vo hviezdach, ktoré večer vypila a vo hviezdach, ktoré celú noc duchapľne žiarili na oblohe.

Ráno si na ten sen Blair nespomenula.

Announcement

2. KAPITOLA

Dni sa striedali s nocou, a ja som viedla svoj bežný vysokoškolský život. Bežný život, v ktorom sa však niečo zmenilo. Na Facebooku mi pribudol nový priateľ menom Augustus Franklin. A ja som sa veľa ráz počas dňa prichytila pri tom, ako sa pozerám, či je online. Trápne, však? No netvárite sa, že to nerobíte aj vy!

Konečne bol piatok. Ponáhľala som sa zo školy rovno domov, aby som sa mohla prichystať na večer. Mala som ísť von so svojou kamarátkou Emily, ktorú poznám prakticky už od narodenia. Blbé bolo to, že v piatky sme v škole končili dosť neskoro. Až o 16:00. A keď som vystúpila z električky blízko nášho bytu, bolo už niečo pred piatou. No keď tak teraz rozmýšľam, ešte som vám vlastne ani nepovedala, čo študujem. Študujem filozofiu a históriu. Ale aj napriek tomu chcem ísť v lete pracovať do ateliéru architektúry. Sranda, však?

To je tá moja zvláštna povaha.

Každopádne, po rýchlej sprche som na seba hodila svoje obľúbené džínsy a bordovú koženku a čakala som v predsieni na to, kým mi zavolá Emily. Medzitým som prehodila ešte pár slov s rodičmi. Pýtali sa klasické otázky o tom, ako bolo v škole a podobne. Moja sestra tiež nebola doma. Zrejme bola vonku so svojou partiou kamošov. O pár minút mi prišla správa od Emily.

Čakám ťa dole.

Pozdravila som sa rodičom a vybehla som z dverí ako namydlený blesk. Stretnutie so svojou kamoškou som v ten deň potrebovala ako soľ. Tento týždeň bol naozaj náročný a potrebovala som na chvíľu vypnúť. Keď som však vyšla von na ulicu, niečo ma mierne prekvapilo.

„Ty si tu autom?“ opýtala som sa šokovane Emily.

„Čau Blair, aj ja ti želim pekný večer. Ale nie. Povedala som si, že by sme sa mohli trochu povoziť po meste, čo ty na to?“ prehodila Emily

„Zas ťa našťval Paul, však?“ vyzvedala som.

Paul bol jej frajer. Teda neviem či ho môžem tak nazvať, po tom všetkom čo jej spravil. Emily sa s ním ťahala už päť rokov. Býval blízko nej a čírou náhodou sa dali dokopy. Nebolo by na tom nič zlé, keby v tej chvíli nemal ten debil frajerku. A to bolo prvý raz, čo ju zranil. Odvtedy sa to iba ťahalo. A Emily vedela, že ho nenávidím, no ja som zas vedela, že Emily ho nenapraviteľne miluje. Nie nadarmo sa hovorí, že láska je slepá!

„Uhádla si,“ odpovedala mi Emily s jemným úsmevom na tvári. V skutočnosti, to ako dobre sme sa poznali, bolo až príliš komické.

Emily je hneď po mojej sestre mojou najlepšou kamarátkou. Totižto, s Emily sme v podstate také vzdialené sesternice. S mojou sestrou a Emily sme prežili krásne detstvo, plné smiechu a zážitkov. Navždy budem spomínať na to, ako k nám Emily chodila každé leto na prázdniny a boli to tie najkrajšie detské časy, na ktoré spomínam s úsmevom na perách. Vymýšľali sme hlúposti, hrali sme sa na schovávačky, pozerali sme von oknom na letné búrky, jedli sme dobroty od našej mamky a vymýšľali sme si rôzne hry a aktivity. Ja tie časy proste milujem! Viete čo by som dala za to, aby som sa aspoň na pár minút mohla vrátiť do tých detských a bezstarostných čias?

Neviem ako vy, no ja si svoje spomienky veľmi často spájam s vôňami. Aj na prázdniny s Emily a mojou sestrou spomínam prostredníctvom rôznych vôní. Nesiem v sebe spomienku napríklad na vôňu dažďa, ktorý nás veľa ráz zastihol. Pamätám si aj na vôňu domácej pizze, ktorú nám naša mama veľa ráz piekla. V neposlednom rade cítim aj vôňu ovocia, ktoré naša mama zavárala. Tá široká škála vôní sa skrze moje nosové dutiny dostala do môjho vnútra a pevne sa uchytila v mojom srdci. A ja viem, že Emily a moja sestra budú mať už navždy v mojom srdci čestné miesto!

Vráťme sa však do súčasnej reality.

Nasadla som k Emily do auta a vydali sme sa spolu za večerným amsterdamským dobrodružstvom.

„Kam pôjdeme?“ opýtala sa ma Emily.

„Je mi to jedno,“ odpovedala som stroho. Pretože v ten večer mi bolo úplne ukradnuté, kam pôjdeme. Dôležité bolo len to, že si konečne zamestnám myseľ niečím iným, ako školou a tým, čo sa stalo mesiac predtým. A nepýtajte sa ma, o čo išlo. Nechce sa mi o tom hovoriť, nemá to význam.